

ROMANA

Abby Green

Őrizd a titkot!

Margaret Way

A tökéletes pasi

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Abby Green, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A ROMANA 761. eredeti címe: *The Maid's Best Kept Secret*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Sandra Field, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Romana 762. eredeti címe: *Cattle Baron: Nanny Needed* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 61-762. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-661-6

• Kép: Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Abby Green
Őrizd a titkot!

1. FEJEZET

Maggie Taggart éppen elmosogatta és elrámolta a vacsorájához használt edényeket. Körbenézett a hatalmas, krómozott szerelvényektől csillogó konyhában, amely újra kifogástalan állapotba került a pompás udvarház alagsorában. Az épület autóval jó egy órára volt Dublintól, Írország zöldellő vidékén. A négyhektáros telekből gondozott parkot alakítottak ki. Még egy kis tó és erdő is tartozott hozzá.

Az udvarház mögött tágas pázsit terült el, mellette pedig fallal körülvett, nagy konyhakert. Távolságban állt, amely azonban üres volt. A házat az új tulajdonosa, egy milliárdos üzletember úgy vette meg, hogy előtte meg sem nézte. Valószínűleg csak pillanatnyi szeszélyből tette, egy ideig ugyanis a versenylovak iránt érdeklődött, mivel Írországnak ez a része híres volt a lótenyésztéséről. A vásárlás óta azonban nem kerültek ide lovak, és a tulajdonos sem járt itt. Mindent az elképzelései szerint renováltak, az eredmény a legapróbb részletekig tökéletes lett, a ház azonban üresen állt.

Még a házvezetőnőt, Maggie édesanyját is csak az egyik asszisztense alkalmazta. Amikor az asszony hirtelen megbetegedett, félt, hogy elveszíti az új állását, ezért segítségért fordult a lányához. Maggie azonnal elvállalta a helyettesítést, és felmondta szakácsnői állását egy dublini étteremben. A főnöke kellemetlen alak volt, úgyhogy a döntés nem esett neheze.

Az édesanyja váratlan halála után Maggie értesíteni akarta a háztulajdonost, de csak egy távolságtartó munkatársnőjével tudott beszélni, aki megkérdezte tőle, átmenetileg elvállalná-e az állást. Csak addig, amíg találnak új házvezetőnőt, mondta. Maggie csábítónak találta a lehetőséget, hogy egy ideig még a pompás birtokon maradjon, úgyhogy igent mondott.

Azóta három hónap telt el. A veszteség fájdalma lassanként enyhült, és Maggie-t egyre gyakrabban fogta el a nyugtalanság. Ma is így volt. A fényűző ház, akár egy hatalmas selyemgubó, védte a külvilágtól, és biztonságot nyújtott neki, de már nem elégítette ki, hogy rendben tartson egy üres épületet.

Eljön-e ide valamikor is az új tulajdonos? – találgatta. Eddig nem vette a fáradságot, hogy az interneten utánanézzon a férfinak, de így is meglehetősen pontos elképzelése volt róla. Aki óriási házat vesz vidéken, de egyszer sem megy el oda, csakis sznob lehet. Ilyesmit azok a férfiak tesznek, akiknek több a pénzük, mint az eszük. Maggie édesanyja legalábbis ezt mondta.

Maggie apja is gazdag volt, skóciai ingatlanmágnás. Viszonya volt a lány mamájával, amikor azonban a nő elmondta neki, hogy terhes, minden felelősséget elhárított. Félt, hogy Maggie édesanyja és a törvénytelen gyereke részesedni akarna a vagyonából, nem ajánlotta fel a támogatását, sőt az apaságot sem ismerte el. Még a goromba fenyegetőzéstől sem riadt vissza, hogy megfélemlítse egykori szeretőjét.

Maggie mamája büszke nő volt, ezért nem harcolt a tartásdíjért. A hasában növekvő gyermekkel elhagyta Skóciát, és Írországba költözött. Ott házvezetőnőként dolgozott, és az évek során többször is lakóhelyet váltott. Maggie ezért alaphól ellenérzéseket táplált a gazdag férfiakkal szemben.

Mindennek ellenére igencsak jó fizetést kap azért, hogy gondoskodjon egy vagyonos férfi üres házáról, úgyhogy valójában nincs oka panaszra.

Ebben a pillanatban zaj törte meg a csendet, amelyet már hetek óta zavartalanul élvezett. Kopogtattak a bejárati ajtón.

Maggie felsietett az alagsorból. Már a folyosón járt, amikor a látogató újra használta a kopogtatót.

– Nyugalom! – dünnyögte Maggie.

Felkapcsolta a külső világítást, lendületesen kinyitotta az ajtót, és elállt a lélegzete. Egy magas, sötét hajú férfi állt előtte elegáns, fekete szmokingban, és teljesen betöltötte az ajtókeretet. Éppen felemelte a kezét, hogy újra kopogtasson.

Maggie még soha nem látott ilyen jóképű férfit. A járomcsontja magasan ült, a szeme sötét és csillogó volt. A bőre is barna, akárcsak az arcát és állát borító borosta, meg a hullámos haja és a

szemöldöke.

Maggie-t forróság öntötte el. Az ismeretlen magas termete, a férfias kisugárzása lélegzetelállító volt, és az ő teste azonnal válaszolt rá. Elemi ösztön lehet, gondolta zavarodottan.

A férfi megoldott csokornyakkendője lazán lógott az ingén, melynek legfelső gombját kigombolta, és ez vagány megjelenést kölcsönzött neki. Tetőtől talpig végignézett Maggie-n, és a lány csodálatot olvasott ki a tekintetéből. Rajta csak levágott szárú farmernadrág és ujjatlan póló volt, a szokásos munkaruhája, a haját pedig rendetlen kontyban fogta össze.

– Ez a Kildare House? – kérdezte a vonzó idegen mély hangon és enyhe délies akcentussal.

Maggie szokatlan bizsergést érzett a gyomrában.

– Igen, az – válaszolta.

Félt, hogy a férfi talán részeg, de ébernek tűnt a tekintete. Vagy inkább unottnak? Maggie csak most vette észre a taxit, amely járó motorral várt a bejárathoz vezető széles lépcső aljában.

– Köszönöm, akkor jó helyen járok – szolt le a férfi a taxisofőrnek.

Maggie még nyugtalanabb lett, amikor a taxi elhajtott.

– Elnézést, de ki maga? – kérdezte feszülten.

Az idegen megint feléje fordult.

– Ennek a háznak a tulajdonosa, Nikos Marchetti. Sokkal fontosabb azonban az a kérdés, hogy maga kicsoda. Láttam fényképet a házvezetőnőről, és egészen biztosan nem maga az – mondta.

Szóval ő Nikos Marchetti... Maggie mindig középkorú, kövér, öntelt alaknak képzelte, most viszont egy lenyűgöző férfival áll szemben. Olyan, mint egy gladiátor az ókori Rómából, csak modern öltözetben.

Megint végignézett Maggie-n, és a szemében megjelenő csodálat érzelmi vihart váltott ki belőle. Elutasítóan karba fonta a kezét a mellén. Ha Nikos Marchetti megjelenése nem is felel meg a várakozásának, a viselkedése nagyon is.

– Maggie Taggart vagyok, Edith lánya. Édesanyám három hónapja meghalt, és az ön egyik alkalmazottja megkért, hogy helyettesítsem, amíg felvesznek egy új házvezetőnőt. A jelek szerint önt nem értesítették erről.

– Valóban nem – felelte Nikos ingerülten –, de az alkalmazottaim tudják, hogy csak akkor háborgathatnak, ha valóban fontos az ügy. Nyilván úgy ítélték meg, hogy maga kézből tudja tartani a dolgokat. A veszteségét természetesen sajnálom. Akkor most már bemehetnék a házába?

Az, hogy a férfi ennyivel intézte el az ő szeretett édesanyja halálát, dühöt és haragot ébresztett Maggie-ben.

– Honnan kellene tudnom, hogy maga valóban Nikos Marchetti? – kérdezte kihívóan. – Bárki lehet – mondta.

Nikos elképedten nézett rá. Úgy tűnt, a lány valóban nem tudja, hogy ki ő. Ez szinte soha nem fordult elő. Ráadásul olyan nővel sem találkozott még, aki azonnal vágyat ébresztett volna benne. Ma este a dublini várban volt egy bálon, és sok vonzó nővel találkozott. Egyikük sem vonzotta azonban úgy, mint ez a... vadmacska. Magas nő, az alakja sportos. Telt melle jól láthatóan kirajzolódik a vékony póló alatt, és csak keveset bíz a képzelőerőre. A csípője nőies, a lába hosszú és formás. Világos típus, dús haja vörösesbarna, és rendetlen kontyban fogta össze.

Az arcvonásai klasszikus szépségűek: magas járomcsont, markáns áll, egyenes orr. Nikost azonban leginkább a fiatal nő hatalmas, kék szeme és érzéki szája nyűgözte le, amelyet most éppen összeszorított. Karba font kézzel áll előtte, és ezzel megakadályozta, hogy belépjen a saját házába. Olyan, mint egy viking királynő: szenvedélyes, őrijítően nőies és gyönyörű. Nikos ennek tudta be, hogy eltúrta ezt az arcátlanságot.

– Elvégre még soha nem járt itt! – mondta a nő harciasan.

Nikos felvonta a szemöldökét.

– Nem tudtam, hogy igazolnom kell magam. Egyébként valóban nem jártam még itt.

– Hogyhogy most eljött? Nekem senki sem jelezte az érkezését.

– Enyém a ház, és fizetek azért, hogy bármikor látogatható legyen – mondta Nikos.

– De későre jár. Már ágyban lehettem volna.

Nikos azonnal elképzelte a lányt az ágyában. Meztelenül, szétterülő hajjal. A pokolba kívánta magát, amiért ilyen hatással van rá ez a nő. Nem szokta cserben hagyni az önuralma.

– Engedjen be végre! – mondta ingerülten.

– Nem, ha nem tudja igazolni magát. Ha ön a tulajdonos, akkor örülnie kellene, hogy nem engedek be a házba egy vadidegent.

Nikos elfojtott egy bosszús nyögést. Ritkán esett meg, hogy valaki ellenszegült a parancsának. Ennek a lánynak azonban természetesen igaza van, bár az sem szokott előfordulni, hogy nem ismerik fel őt. Ám ez valamiért tetszett neki. Általában körüludvarolják, ha megjelenik valahol, hiszen egy hatalmas cégbirodalom örököse.

Alig észrevehetően felsóhajtott. Most nem akart erre gondolni, mert az megint ahhoz a szorongáshoz vezetne, amely miatt el akarja adni Kildare House-t.

– El sem hiszem, hogy valóban ezt teszem – dünnyögte, miközben benyúlt a szmokingja belső zsebébe, hogy előhúzza és átnyújtsa az igazolványát a házvezetőnőnek, aki inkább pomponlánynak tűnt.

– Mennyi idős? – csúszott ki a száján a kérdés.

Maggie megnézte az igazolványt, aztán a férfira emelte a tekintetét.

– Huszonhárom éves vagyok. Ez görög útlevel. Azt hittem, maga olasz.

Nikos visszavette az útlevelét.

– Félig görög, félig olasz vagyok, és a görög származásom mellett döntöttem. Van még kérdése, vagy beléphetek végre a házamba?

Maggie el sem akarta hinni, hogy ilyen ellenséges volt Kildare House tulajdonosával – a munkaadójával. Megpróbálta az emlékezetébe idézni, amit az édesanyjától hallott Nikos Marchettiről, de annak idején nem nagyon figyelt oda. A mamája betegsége fontosabb volt. A férfi a *Marchetti Group* örököse, egy óriáskonzerné, amely luxusmárkák, ingatlanok, szállodák, klubok és egész házsorok tulajdonosa a világ nagyvárosaiban.

– Fáradjon be, Mr. Marchetti! Örülök, hogy itt üdvözölhetem.

Maggie szélesre tárta az ajtót, és elállt az útból. Nikos mogorva hangot hallatott, és ellépett a lány mellett. A kivilágított előcsarnokban még magasabbnak és lenyűgözőbbnek tűnt. Utazótáskáját letette egy székre, és körbenézett, mielőtt bement a szomszédos szalonba. Maggie követte. Férfias illata megcsapta az orrát. Nem parfüm volt, vagy ha mégis, akkor tökéletesen illett a viselőjéhez.

Nikos kibújt a szmokingjából, egy szék támlájára terítette, aztán a bárszekrényhez ment, és töltött magának egy pohár whiskyt.

– Óhajtja megtekinteni a házat? – kérdezte Maggie.

Igyekezett házvezetőnként viselkedni, de nem ment könnyen. Nikos Marchettiben volt valami, ami a bőre alá kúszott, és bizsergést váltott ki belőle.

A férfi feléje fordult.

– Nagyon szívesen – felelte, és ivott egy kortyot.

Lenyűgözően festett, de valahogy veszélyesnek tűnt. Maggie hátán érzéki borzongás futott végig, de sietve összeszedte magát, és sorra megmutatta a férfinak a helyiségeket. Az előcsarnokból az egyik oldalon tárgyaló és nagy, elegáns nappali nyílt. A ház hátsó felében tágas iroda volt a legkorszerűbb számítógépekkel, amelyeket még senki sem használt.

A másik oldalon még egy nagy, kevésbé hivatalos nappali helyezkedett el médiaközponttal és kivetítővel, hogy filmeket lehessen nézni. Ez volt Maggie kedvenc helyisége, mert a falak mentén mennyezetig érő könyvespolcok álltak. Ő azonban úgy sejtette, hogy Shakespeare, Dickens és más klasszikus írók művei csak arra szolgálnak, hogy jó benyomást keltsenek.

– Menjen nyugodtan tovább! – szólította fel Nikos.

Maggie majdnem elbotlott a saját lábában, amikor a férfi előtt átment az előcsarnokon, aztán a széles lépcsőn, le az alagsorba. Itt a konyha mellett edzőterem, úszómedence, szauna is volt. Nikos közömbösnek tűnt, miközben a kigombolt nyakú ingében, meglazított csokornyakkendőjével megszemlélte a házat. Miközben megitta az utolsó korty whiskyjét, feléje fordult, Maggie-t pedig lenyűgözte, hogy a munkaadója világosbarna szemében zöld és sötétbarna pöttyök is vannak. Hirtelen

nagyon meleg lett. Szégyellte magát érte, és gyorsan megfordult, mielőtt a férfi észrevehette volna, hogy vörös lett az arca.

– A hálósobák az első emeleten vannak – mondta, és visszaindult az előcsarnokba. Hátra sem pillantott, hogy a férfi követi-e, de érezte, hogy a sarkában van.

Nikosnak nehéz volt a házra koncentrálnia, miközben folyton az alkalmazottja fenekét és lábát bámulta. Általában felette állt az ilyen érzéseknek, csak most nem számított arra, hogy a Dublin mellett álló magányos háza ajtáját egy ilyen nő fogja kinyitni. Maggie szaporán végigment a folyosón, és kinyitogatta az ajtókat.

– Ezek további hálósobák. A maga lakosztálya itt van, a folyosó végén.

Újabb ajtót nyitott ki, és félrehúzódott. Nikosnak csak most tűnt fel, hogy a lány papucsot visel. A lába valóban szép a korallvörösre lakkozott körmeivel. Nikos belépett az ajtón. Három oldalról a nagy ablakokból szép kilátás nyílt a gondozott parkra és a tájra. Még most, este is sejteni lehetett a csodás látványt. Nikos a fotókra is emlékezett, amelyeket a belsőépítész küldött neki.

Ez volt az első ház, amelyet megvásárolt. A többi ingatlanja mind apartman. Egyszeriben nem érezte jól magát a gondolattól, hogy azok az okok, amelyek miatt hirtelen a vásárlás mellett döntött, túlságosan nyilvánvalók lehetnek.

Érezte, hogy a házvezetőnő figyel. Nikos újra feléje fordult. Már megint karba fonta a kezét, ettől a vékony pólója alatt még jobban kirajzolódott a melle, és most őt figyelte. A férfinak az volt az érzése, hogy beleláthat a kártyáiba. Sietve megpróbálta elterelni magáról a figyelmet.

– Miért van úgy öltözve, mintha grillpartira készülne?

Maggie arca bíborvörös lett.

– Ha értesítettek volna az ön érkezéséről, megfelelőbben öltöztem volna fel. Egyébként is késő van, lejárt a munkaidőm, és nem tudom, miért ne lehetnék abban, ami nekem tetszik. Mivel maga eddig még nem tűnt fel itt, megszoktam, hogy szabadon osztom be az időmet. Nem hiszem, hogy bármi kifogást találna a házon. Heti hét napot dolgozom, és itt mindig példás tisztaság uralkodik.

Nikosnak hirtelen lelkifurdalása támadt, ami ritkán történt meg vele.

– Így van – ismerte el habozás nélkül. – Valóban tökéletes rendet tart. Mi lenne, ha előről kezdenénk?

Maggie még mindig az ajtóban állt. A férfi odament hozzá, és látta, hogy a nyakán idegesen lüktet egy ér. Szóval mégsem olyan magabiztos, mint amilyennek mutatkozni szeretne, gondolta elégedetten, és kezet nyújtott neki.

– Nikos Marchetti vagyok, ennek a háznak a tulajdonosa. Sajnálom, hogy nem értesítettem a késői érkezésemről. Köszönöm, hogy vigyázott a házra. Nagyszerű munkát végez – mondta, és örült, hogy a hangja nem volt gúnyos.

A házvezetőnője egy pillanatig gyanakvóan méregette, aztán elfogadta a kezét. Nikosban azonnal fellobbant a vágy, amely tudat alatt egész idő alatt ott lobogott benne. Ösztönösen a fiatal nő kezére fonta az ujjait.

Maggie egyszeriben nehezen kapott levegőt. Jól hallotta, amit Nikos Marchetti mondott? Nem tudott másra gondolni, csak a férfi nagy, meleg kezére. Mellette kicsinek érezte magát, pedig elég magas volt, csak ritkán kellett felnéznie egy férfira. Életében először törékenynek érezte magát, ami igencsak izgató felfedezés volt.

Maggie-nek, mivel gyerekként és fiatalkorában sokszor költözködtek, nem volt nagy baráti köre, és az eddigi randevúi lanyha kézfogással vagy puszival végződtek. Az édesanyja példájából okulva általában bizalmatlan volt a férfiakkal. A többségük ráadásul alacsonyabb volt nála, ez sem könnyítette meg a dolgát.

Gyorsan elhúzta a kezét.

– Evett már? Maradt még csirkebecsinált. Nem biztos, hogy szerepel a kedvenc ételei listáján, de szívesen megmelegítem magának – ajánlotta fel.

Amikor ideges volt, mindig sokat beszélt, ha ezt utálta. Hátrébb lépett, mert távolságot akart tartani a jóképű férfitől, aki összezavarta, és arra készítette, hogy olyan dolgokon kezdjen

gondolkodni, mint a bensőségesség.

– Köszönöm – mondta a férfi. – Lezuhanyozom, átöltözöm, aztán visszajövök, hogy egyik.

– Az öltözőszobájában teljes ruhatárat talál, ha szüksége lenne valamire – mondta Maggie, és a konyhába indult.

Bosszantotta, hogy összezavarodott a férfi miatt. Kétségtelenül jóképű és vonzó, de alighanem minden nőre ilyen hatást tesz. A kisugárzásával szemben ő sem közömbös, ez minden.

Az előcsarnokban Maggie meglátta, hogy Nikos Marchetti táskája még ott van a széken. Megállt, és azon gondolkodott, bevigye-e a férfi szobájába. Házvezetőnőként az lenne a dolga, nem igaz? Felvette a táskát, és visszaindult az emeletre. Nikos lakrésze előtt bizonytalanul megállt. Végül bekopogott, és megköszörülte a torkát.

Választ nem kapott, ezért óvatosan benyitott, és meglátta, hogy a fürdőszoba ajtaja félig nyitva van. Vízcsobogást lehetett hallani. Maggie sietve beljebb ment, és az ágyra tette a táskát. Éppen ki akart sietni, amikor Nikos elzárta a vizet, és kilépett a zuhany alól. Az ajtórésen át Maggie az odabent kavargó gőz ellenére is látta. A meztelen, magas és izmos test lenyűgözte. Nikos barna bőrén vízcseppek csillogtak. A látványtól Maggie arca lángba borult.

Nikos teste egyszer csak jól láthatóan megfeszült. A lány felemelte a tekintetét, és egyenesen a világosbarna szempárba nézett. Rajtakapták! Nikos szó nélkül elvett magának egy törölközőt, és hanyagul keskeny csípőjére tekerte.

– Elnézést. A táskája... Arra gondoltam, szüksége lehet rá – hebegte Maggie felocsúdva, aztán megfordult, és égő arccal kimenekült a szobából.

Nikos megitta a pohár fehérbort, amelyet a házvezetőnője a meglepően finom csirkebecsinálthoz szolgáltat fel. Nem is érezte, hogy ilyen éhes. Az étkezést többnyire csupán szükségletnek tartotta. Amikor azonban Maggie az ebédlőben elébe tette a tányért, korogni kezdett a gyomra.

Hátradólt, és visszagondolt az este történéseire. Nagyon meglepte, hogy a házvezetőnője nemcsak húsz évvel fiatalabb, mint várta, hanem kimondottan szép és vonzó is. Tartós kapcsolatra soha nem vágyott, mert korán megtanulta, hogy az érzései és az igényei senkinek sem fontosak. Ezért a karrierjére összpontosított, és mindig csak rövid viszonyai voltak. Maggie azonban a bőre alá kúszott.

Újra arra gondolt, hogyan meredt rá a lány, amikor kijött a zuhany alól. Mint egy autó reflektorától elvakított őz, amely képtelen a menekülésre. Nagy kék szemével megcsodálta a férfiaságát, úgy, mintha még soha nem látott volna meztelen férfit. Szerencsére hamar elfordult, különben észrevette volna, milyen hatást tett rá. Ő ezután még egyszer visszaállt a zuhany alá, és hideg vizet engedett magára. Dühítette, hogy a teste önálló életre kelt.

Maggie átöltözve jelent meg az ebédlő ajtajában. Most fehér blúzt, fekete nadrágot és lapos sarkú cipőt viselt. A haját is rendezett kontyba tűzte. Úgy festett, ahogyan egy házvezetőnőtől elvárható, Nikost mégis összezavarta. Maggie-t nem hibáztathatta, elvégre itt él és dolgozik, ő pedig bejelentés nélkül állított be. A házat kifogástalan állapotban találta, azt pedig nem várhatja el, hogy az alkalmazottja mindig számítson az ő megjelenésére.

Maggie elkezdte leszedni az asztalt, és közben került a szemkontaktust.

– Remek volt a csirke. Maga főzte?

A lány rábírta magát, hogy egyenesen a férfit nézzen, akinek a haja még vizes volt a zuhanyozástól.

– Séfhelyettes voltam egy étteremben, és később majd szeretnék konyhafőnőként dolgozni.

Nikos összeráncolta a homlokát.

– Akkor miért van most itt?

A férfi átható pillantása alatt Maggie szinte meztelennek érezte magát, pedig az öltözéke egyenruhának is beillett volna.

– Mert édesanyám megbetegedett. Ráadásul a főszakácsot túlságosan tolakodónak találtam.

– Moleisztálta magát? – kérdezte Nikos döbbsen.

– Igen, és minden más nőt is a csapatban. Ezért nem volt nehéz döntenem, amikor a mamám

megkért, hogy legyek a segítségére. Úgy gondoltuk, hamar meggyógyul majd, de az állapota egyre romlott...

Nikos felállt, és kihúzott egy széket Maggie-nek. Ő habozott egy pillanatig, aztán leült. A férfi is visszaült a helyére.

– Sajnálom, hogy bejelentés nélkül bukkantam fel. És az édesanyja elvesztését is őszintén fájjalom. Úgy tűnik, nagyon közel álltak egymáshoz.

Maggie tűnődve nézett a férfira. A levegő mintha vibrált volna közöttük. Emlékeztetnie kellett magát, hogy Nikos Marchetti a főnöke.

– Igen, nagyon közel. Egyke voltam, és anyám egyedül nevelt fel.

– Apa nélkül nőtt fel?

Maggie kurtán bólintott.

– A maga édesanyja él még? – kérdezte gyorsan, hogy elterelje a szót.

Nikos arca azonnal zárkózott lett.

– Nem, már régen meghalt. Nem is emlékszem rá.

– Nagyon sajnálom. Egy szülőt mindig nehéz elveszíteni, akárhány éves is az ember – mondta Maggie együttérzően. Elvette a férfi tányérját, és felállt. – Vihetek magának egy csésze kávé a nappaliba? – kérdezte.

Nikos meglepetten nézett rá.

– Inkább whiskyt innék, de csak akkor, ha maga csatlakozik hozzám.

Maggie erősebben megmarkolta a kezében tartott tányért. A gondolatot, hogy a nappaliban üldögéljen ezzel a férfival, nyugtalanítónak találta. Különösen azóta, hogy látta meztelenül.

– Arra nincs szükség – dűnnyögte zavartan.

– Kérem, tegye meg nekem ezt a szívességet. Hónapok óta nem volt részem olyan érdekesítő beszélgetésben, mint most magával.

2. FEJEZET

Nikos a nappaliban várta, hogy Maggie elfogadja-e az ajánlatát. Meglepődött, amikor rádöbbsent, hogy rég volt utoljára bizonytalan abban, mire számíthat egy nőtől. Megszokta, hogy mindig megkapja, amit akar, és nem csak az üzleti életben. Volt azonban annyira önkritikus, hogy tudja, a nőknél elért sikereit elsősorban a jó megjelenésének és a vagyonának köszönheti. A hírnév és a luxus azonban az utóbbi időben elveszítette számára a vonzerejét.

Lassan a kétszárnyú teraszajtóhoz ment. Odakint meleg és szélcsend volt. A távolból egy téhen bőgését hallotta az alkonyatban. Azt találgatta, mikor volt utoljára ilyen békés helyen. Furcsa módon élvezte a nyugalmat, és nem érzett késztetést arra, hogy valamivel lefoglalja magát.

Senki sem tudja, hogy itt van. Kildare House megvásárlására az egyik legfőbb oka a ház félreeső fekvése volt. Sokáig el sem jött ide, de most azonnal otthon érezte magát. Sietve elhessegette a gondolatot. Neki nincs szüksége otthonra. Az emberek túl nagy jelentőséget tulajdonítanak az otthonnak.

Odament az egyik magas könyvespolchoz. Egy kötet felkeltette az érdeklődését. Gyerekkönyv volt, amelyet kisfiúként nagyon szeretett. Annak idején azért olvasgatta, hogy elmeneküljön a valóságból.

Egyszer csak zajt hallott a háta mögül, és megfordult. Maggie lépett be a szobába. Tálcán egy üveg whiskyt és két poharat hozott. Nikos örömmel nyugtázta, hogy a lány elfogadta a meghívását.

Maggie meglátta a kezében a könyvet.

– Feltettem néhányat a sajátjaim közül – mondta zavartan. – Remélem, nem zavarja.

Nikos visszatette a polcra a könyvet.

– Semmi baj, csak meglepő, hogy még megvannak a gyerekkönyvei.

Maggie töltött Nikosnak, de nem válaszolt. Azok a nők, akik megfordultak az életében, azonnal lecsaptak volna a lehetőségre, hogy beszélgetést kezdeményezzenek. Maggie azonban kísérletet sem tett rá.

– Egészségére! – mondta, megemelve a poharát.

A lány koccintott vele.

– Egészségére! – dűnnyögte. Ivott egy kortyot, és azonnal elhúzta a száját, mert az erős ital égette a torkát.

– Nem szokott whiskyt inni? – kérdezte Nikos somolyogva.

Maggie óvatos pillantást vetett rá, miközben megrázta a fejét. Még soha nem találkozott ilyen jóképű férfival. Látta, hogy Nikos figyeli őt, és derűs csillogást fedezett fel a szemében.

– Hogy sikerült megmentenie a gyerekkönyveit?

Maggie nem értette, miért lett ilyen ideges a férfi társaságában.

– Amikor kicsi voltam, anyámmal gyakran költöztünk. Csak a könyvek jelentettek állandóságot, és biztonságot adtak nekem. Ezért ragaszkodom hozzájuk. Tudom, butaság, de...

– Nem, nem az. Nagyon is meg tudom érteni.

– Igazán?

– Igen. Gyerekkoromban nekem is megvoltak ugyanezek a könyvek, de idővel elvesztek. Ma már amúgy is kevés időm jut olvasásra. Túl kevés.

– Nem gondoltam volna magáról, hogy könyvmoly – jegyezte meg Maggie.

Nikos felvonta a szemöldökét.

– Nem unatkozik itt? Meglehetősen szokatlan, hogy egy ilyen fiatal és szép lány házvezetőnő legyen, nem gondolja?

Maggie szíve nagyot dobbant.

– Anyám halála után nagyra értékeltem az itteni nyugalmat. Tökéletes hely volt a gyászra. – Maggie apró fintort vágott. – Egyébként sem vagyok bulizós típus. Maga miért vásárolta meg ezt a

házat?

– Csupán befektetés volt. Azt tervezem, hogy versenylovakat fogok tenyészteni. Itt istálló is van hozzá.

Maggie valamiért nem hitte el ezt a magyarázatot.

– És ma este mi hozta ide? – kérdezte.

– Mondták már magának, hogy túl kíváncsi? – vágta rá Nikos.

A lány zavartan elmosolyodott.

– Igen, a mamám. Sokszor – felelte.

Az őszintesége meglepte Nikost. Tudta magáról, hogy sokakban félelmet ébreszt, Maggie Taggarton azonban nyomát sem látta ennek, amit üdítőnek talált. És izgatónak.

Ma azért jött Kildare House-ba, hogy megszabaduljon a nyomasztó szorítástól, amelyet az utóbbi időben gyakran érzett a nyilvánosság előtt. Korán otthagyta a dublini rendezvényt, és eszébe jutott az írországi háza, ahol még soha nem járt. Ezért aztán taxiba ült, és eljött ide. Amikor pedig Maggie a laza öltözékében ajtót nyitott neki, kikapcsolt az agya, és elhatalmasodott rajta a vágy.

Maggie, mintha megérezte volna, milyen irányt vettek Nikos gondolatai, kiitta a poharát, és visszatette a tálcára.

– Köszönöm az italt. Mikor óhajt holnap reggelizni? – kérdezte.

Az arcán vörös foltok jelentek meg, a nyakán jól láthatóan lüktetett egy ér, és szaporán szedte a levegőt. Szinte tapintani lehetett közöttük az érzéki feszültséget. Nikos tudta, hogy nemcsak ő kívánja a lányt, hanem az is őt. Ha valamihez, akkor a nőkhöz nagyon értett.

– Kit érdekel a reggeli? Te is érzed, mi történik köztünk.

Maggie szerette volna azt hinni, hogy félreértette a férfit.

– Tessék? – kérdezte, és érezte, hogy lángol az arca.

– Tudod, miről beszélek – felelte Nikos. A mosolya olyan érzéki volt, hogy Maggie libabőrös lett tőle.

– Nem tudom, mire gondol. És ha most megbocsát, megyek aludni.

Megfordult, és remegő gyomorral az ajtóhoz indult. Férfi még soha nem tett rá ilyen hatást, és nem tudta, hogyan kellene viselkednie. Egy olyan férfi, mint Nikos Marchetti, egészben lenyelné, aztán kiköpné, ezzel tisztában volt.

Már majdnem az ajtóhoz ért, amikor a férfi újra megszólalt.

– Kicsit sem vagy kíváncsi?

Maggie habozott. Soha életében nem érzett ilyen erős vonzódást, és ez megrémítette. Még szűz volt, és egy ilyen férfi elvárásainak biztosan nem tudna eleget tenni. Lassan megfordult.

– Nyilván egész sereg nő töltötte volna szívesen magával az estét.

Nikos elhúzta a száját.

– Csakhogy nekem egyikük sem kellett. Én téged akarlak. Az első pillanattól fogva. És ez nagyon régen történt meg velem utoljára.

Maggie-t sóvárgó bizsergés fogta el, határozottan emlékeztette azonban magát, hogy ezek csak üres szavak, amelyekkel Nikos Marchetti le akarja venni a lábáról. Bosszantotta, hogy mégis összezavarodott.

– Ennek csak a helyzet az oka, nem én – felelte.

– Talán – ismerte be a férfi Maggie legnagyobb ámulatára. – Rég volt már, hogy valaki meglepett engem. Neked sikerült. Megmutattad, hogy nem mindenki cinikus – tette hozzá, aztán lerakta a poharát, és Maggie-hez indult. Ő úgy állt ott, mintha földbe gyökerezett volna a lába. – Nem játszodom veled – folytatta Nikos, miután egy lépésre Maggie-től megállt. – Ha meglátok valamit, amit meg szeretnék kapni, mindent megteszek azért, hogy elérjem, amit akarok. Rég nem kívántam már nőt úgy, mint téged. A helyzet azonban természetesen bonyolult. Mindaz, ami ma esetleg közöttünk történik, nem fogja befolyásolni a munkádat. Egyedül rajtad múlik, meddig megyünk el. Én holnap reggel visszarepülök Londonba, és nem tudom, mikor jövök ide legközelebb.

Maggie még senkivel sem találkozott, aki ilyen nyílt és egyenes lett volna. Még a skót édesanyja sem volt ennyire szókimondó. A szíve hangosan vert, miközben lázasan gondolkodott.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne – mondta végül.

Nikos még közelebb lépett hozzá. Olyan közel, hogy a szemében ki tudta venni az arany színű és zöld pöttyöket. A férfi illata elborította, és legszívesebben odasimult volna hozzá.

– Alighanem igazad van – ismerte el Nikos. – Általában nem keverem össze a magánéletet a munkával, de nálad vállalnám a kockázatot.

A lány nagyot nyelt. Kis ideig mind a ketten hallgattak.

– Oké, ahogy akarod – mondta végül a férfi. – Jó éjszakát, Maggie! – köszönt el, és elhagyta a szobát.

Maggie követte a tekintetével, és megcsodálta széles vállát, keskeny csípőjét és hosszú lábát. Ujjával megérintette a száját, mintha a férfi megcsókolta volna. De nem csókolt meg, gondolta, és halkán felsóhajtott. Hónapok óta elszigetelve élt, és egyszer csak a semmiből előbukkant egy örülden izgató férfi, aki még kívánatosnak is tartja őt. Hihetetlen!

Egyszeriben baljós előérzete támadt. Nem tervezte, hogy hosszabb ideig Kildare House-ban marad, de a három hónap szinte elrepült, és ha nem vigyáz, magányos vénlányként fogja végezni.

Nikos Marchetti egy közös éjszakát kínál neki, semmi többet. Alighanem gyakran tesz ilyet, elvégre tapasztalt férfi. Ráadásul kezdettől fogva nyílt lapokkal játszik, és semmivel sem áltatta őt.

Maggie a gondolataiba mélyedve becsukta a teraszajtót, aztán fogta a tálcát, és kivitte a konyhába. A házban teljes csend volt, és ő egy pillanatig azon gondolkodott, hogy mindez valóban megtörtént-e. A teste bizsergése azonban ráébresztette, hogy igen. A férfi hozzá sem ért, mégis hatalma lett felette.

Nagyot sóhajtott. Már rég elhatározta, hogy másként fog élni, mint az édesanyja, akit elcsábított, aztán eltaszított magától egy gazdag férfi. Ő viszont eltökélte, soha nem fogja megengedni, hogy egy férfi így bánjon vele. Ha valamikor lesz tartós kapcsolata, akkor csakis egyenrangú társsal, aki ugyanolyan csendes, nyugodt életre vágyik, mint ő. Aki felelősséget vállal a tetteiért.

Az ő gyermekei biztonságos és békés otthonban fognak élni, nem kell majd folyton költözködniük. Mindent el fog követni azért, hogy a gyerekei mindkét szülőjükkel együtt nőjenek fel. Tudta, milyen nehéz egyedül felnevelni egy gyereket. Az édesanyja a halála előtt sokszor beszélt erről.

Nevetséges, hogy egyáltalán elgondolkodott Nikos Marchetti ajánlatán! A férfi nem akar kapcsolatot, emlékeztette magát.

Maggie ingadozott. Valóban nagy hiba lenne, ha egyszer, csak egyetlenegyszer esztelenséget követne el? Nikos csak ezt az egy éjszakát tölti itt, és egyhamar aligha jön újra. Biztosan egyszerűbb lenne nemet mondania a férfi ajánlatára, ha még nem látta volna meztelenül.

Határozottan megfordult, lekapcsolta a villanyt, és felment a lépcsőn. Odafent megint elbizonytalanodott. Bemehet a szobájába, magára zárhatja az ajtót, és holnap reggel, mire felébred, Nikos már valószínűleg nem is lesz itt. Megszűnne a kísértés.

És kihagyyna egy lehetőséget... Feltehetően soha többé nem találkozna a férfival, mert mire az visszajönne, ő bizonyára találna magának másik állást.

A gondolat nem eresztette Maggie-t, és egyszeriben bátornak érezte magát. Vagy könnyelműnek... Egészen új érzés volt. Nikos Marchetti csodás dolgot kínál neki.

Sokáig gyászolta az édesanyját, és most elevennek, szabadnak szeretné érezni magát. A lába szinte magától vitte a férfi szobájához. Már be akart kopogni, amikor meglátta, hogy reszket a keze, és leengedte a karját. Nem tudja megtenni! Teljesen tapasztalatlan. Hogy kerülhetne ki ebből a történetből? Csak megégetné magát.

Megfordult, hogy bemenjen a szobájába, de hirtelen megdermedt. Nikos közvetlenül előtte állt. Csak alsónadrág volt rajta, és egy törölköző a vállára terítve. Az arca kipirult, kreol bőre csillogott. Az edzőteremben lehetett, gondolta Maggie kábán. Az orrát megcsapja Nikos izgatóan férfias illata, és elpárolgott az ellenállása.

– Maggie?

A lány levette a szemét a férfi mellkasáról, és felnézett rá.

– Igen?

– Biztos vagy benne?

Maggie tudta, hogy még mindig bemehetne a szobájába, de nem akart.

– Azt hiszem – felelte.

Nikos még közelebb lépett hozzá.

– Azt szeretném, ha valóban biztos lennél benne.

A lányt heves vágy töltötte el. Ezt a lehetőséget nem hagyhatja ki!

– Egészen biztos vagyok – felelte szilárd hangon.

– Szólíts Nikosnak – mondta a férfi, és sürgetően nézett Maggie-re.

– Nikos – suttogta a lány, és hihetetlenül bensőségesnek érezte a helyzetet. Többé már nem az udvarház tulajdonosa és a házvezetőnő, hanem egyenrangú partnerek.

– Ha belépünk ezen az ajtón – mondta Nikos, mintha olvasott volna Maggie gondolataiban –, teljesen egyenjogúak leszünk. Semmit sem kell megtenned, amit nem akarsz. Ha bejössz, csak azért gyere, mert akarod. Mert mind a ketten akarjuk.

Maggie-t meghatotta, hogy a férfi fontosnak tartotta mindezt elmondani.

– Tudom, mit teszek – felelte fátyolos hangon. – Én is szeretném.

– Jól van.

Nikos kinyitotta az ajtót, megfogta Maggie kezét, és bement vele a hálószobájába, amelyet csak kislámpák borítottak aranyló fénybe.

– Le kellene zuhanyoznom – mondta a férfi.

A gondolatra, hogy Nikos magára hagyja, megrémítette Maggie-t. Félt, hogy el fogja veszíteni a bátorságát.

– Nem kell – felelte gyorsan, mert a férfinak csodás illata volt.

Nikos megrántotta a vállát, aztán levette a válláról a törölközőt, és egy közeli székre dobta.

– Gyere ide! – mondta hívogató hangon.

Maggie közelebb lépett hozzá. A bőre izgatottságtól és örömteli várakozástól bizsergett.

– Bontsd ki a hajad!

A lány eleget tett a felszólításnak, és hosszú tincsei a vállára omlottak. A haja sűrű és zabolátlan volt. Nikosnak láthatóan tetszett, mert az ujjára tekert egy hosszú fürtöt.

– Szép a hajad – dicsérte meg, és szelíden magához húzta Maggie-t. – Érints meg! – szólította fel.

Maggie lassan felemelte a kezét, és a férfi meztelen mellkasára tette. Meleg bőre tapintásától elállt a lélegzete. Nikos előrehajolt, a lehelete Maggie száját simogatta. Ő megérezte rajta a whiskyt, és egyszeriben megszárdult.

Nikos mindjárt megcsókolja! Maggie sejtette, hogy utána semmi sem lesz olyan, amilyen volt. Amikor a férfi szája a szájára tapadt, lángba borult a teste. Igen, jól gondolta. Semmi sem lesz olyan, mint volt. Az érzésekre, amelyeket Nikos ajka váltott ki belőle, semmi sem készíthette fel. Csodás volt, mint egy tűzijáték.

Szinte összeolvadtak, és minél tovább csókolóztak, ő annál mohóbb lett. Mintha egész életében erre a pillanatra várt volna. Nikos a hajába fúrta az ujjait, és hátrahajtotta a fejét, hogy még szenvedélyesebben csókolhassa.

Maggie mély sóhajjal a férfihoz simult. A teste ösztönösen tudta, mit kell tennie.

Nikos halkán felnyögött. Mikor csókolt utoljára ilyen szenvedélyes nőt? Talán kamaszként, gondolta elképedten.

Maggie kinyitotta a szemét, de máris zavartan lesütötte. A férfi a hüvelykujjával gyengéden felemelte az állát.

– Gyönyörű vagy – mondta, és legszívesebben villámgyorsan levetkőztette volna a lányt, de uralkodott magán. – Soha nem találkoztam nálad vonzóbb nővel.

– Nem kell ezt mondanod – válaszolta Maggie komolyan.

– Nem csak úgy mondom. Így is gondolom.

Azok a nők, akik megfordultak az életében, mind olyan magabiztosak voltak, hogy nem tartottak igényt bókokra. Maggie viszont szinte féleneknek tűnt.

A lány felnézett rá, és azt találgatta, vajon feltűnt-e neki a tapasztalatlansága. Ez lenne a

megfelelő pillanat arra, hogy bevallja, még szűz. El akarta mondani, de a gondolat, hogy Nikos megdöbbenne, elnémította.

– Tényleg akarom – mondta ehelyett.

A férfi tekintete elsötétült, miközben segített Maggie-nek kibújni a blúzából. Aztán lerúgta a lábáról a cipőt, és levette a nadrágját. Nikos tekintete lassan, élvezettel bejárta a lány testét.

Maggie soha nem érzett még ilyen elsöprő vágyat arra, hogy megérintsen valakit. Miután Nikos is levetkőzött, meztelenül eléje lépett. Ő végignézett rajta, és az ágaskodó férfiassága láttán nagyot nyelt.

– Érints meg! – mondta Nikos.

A lány tétován eleget tett a felszólításnak.

– Még mindig túl sok rajtad a ruha – állapította meg a férfi fátyolos hangon, aztán lassan megfordította Maggie-t.

Kikapcsolta a melltartóját, lesimította a válláról, és ledobta a földre. Aztán a bugyijától is megszabadította, és végre meztelenül állt előtte. Maggie alig mert levegőt venni. Soha senki nem látta így, még az édesanyja sem.

– Fordulj meg! – kérte a férfi.

Maggie szót fogadott, és szemét szégyenlősen a földre szegezte. Nikos áhítatosan átfogta a mellét, és a hüvelykujjával simogatta a mellbimbóját. Maggie az ajkába harapott. Nem hitte volna, hogy a férfi ilyen sok időt ad neki, és lassan, tapintatosan fogja felderíteni a testét. Édesebb kínezést elképzelni sem tudott volna.

– Kellesz nekem – mondta türelmetlenül Nikos, miközben a széles franciaágyhoz vezette.

Az ágyhoz, amelyet ő minden héten áthúzott... Ezen azonban később is ráérek gondolkodni, döntötte el Maggie. Nikos a puha párnákra fektette, aztán lefeküdt mellé. Ő boldogan felsóhajtott, amikor a férfi végre megcsókolta. Aztán a szája lassan bejárta a nyakát, a mellét, és forró, nedves nyomot hagyott rajta.

Maggie háta ívben megfeszült, és felnyögött. Ujjait a férfi hajába fúrta, és hangosan zihált. Nikos egy idő után a lába közé feküdt, ő pedig készségesen szétnyitotta a combját. Teljesen kiszolgált volt a férfinak, mégsem érezte magát sebezhetőnek, és nem is szégyenkezett.

Nikos felnézett rá. A szeme dévajul megvillant, aztán megint lehajtotta a fejét. A száját Maggie ott érezte, ahol még senki sem érintette meg így, és megmarkolta a lepedőt. Az érzések egyszeriben olyan hevesen törtek rá, hogy össze akarta szorítani a lábát, de a férfi megnyugtatóan a hasára tette a kezét, és folytatta az édes kínezést. A lány szélesebben közeledett a csúcs felé, aztán az egész teste görcsbe rándult, amikor előntötte a kéj hatalmas hulláma.

Soha nem gondolta, hogy ez ilyen csodás lehet. Mintha idegen erő vette volna birtokba. Olyan erő, amely felett neki nincs hatalma.

Zajt hallott, és kábultan felnézett. Nikos előtte térdelt, és épp óvszert húzott fel. A látvány újra vágyat ébresztett Maggie-ben.

– Tudod, milyen izgató, hogy ilyen hihetetlenül érzékeny vagy? – kérdezte a férfi.

Maggie nem tudott megszólalni, ezért csak megrázta a fejét. Nikos lassan ráereszkedett, ő pedig ösztönösen megemelte a csípőjét, hogy magába fogadja a férfit. Az első orgazmusa éppen csak lecsengett, mégis készen állt az újabbra.

Nikos megint mélyen a szemébe nézett, aztán megemelte, és egyetlen mozdulattal mélyen beléhatolt. Ő felnyögött, és a szeme kitágult a csodálkozástól. A férfi erre megdermedt, és összeráncolta a homlokát.

– Te még...?

Mielőtt azonban befejezhette volna a mondatot, Maggie átkulcsolta a lábával a derekát.

– Kérlek, ne hagyd abba! – mondta.

A fájdalom lassanként enyhült, miközben mélyen magában érezte Nikost. Amikor a férfi mozogni kezdett benne, majdnem felkiáltott. A testük együtt talált rá a szerelmi tánc ősi ritmusára. A férfi lökései egyre erősebbek, egyre gyorsabbak lettek. A vihar orkánná erősödött, és mind közelebb sodorta Maggie-t a szakadékhoz. Ő nem tudott védekezni ellene, de nem is akart.

Már hamar közeledni érezte az újabb megváltást. Utolsó erejével még egyszer megfeszítette magát, mielőtt magával ragadta az örvény. Minden porcikája remegett, lüktetett, és csak nagy sokára jutott újra lélegzethez.

Nikosnak is élete legfantasztikusabb beteljesülésében volt része. Pillanatokig még az a döbbenetes felismerést is elfeledtette vele, hogy Maggie még szűz volt.

3. FEJEZET

A lány az ágyban feküdt, és nem tudott megmozdulni. Az érzései még nem csengtek le, és nehéz volt felfognia, ami történt. Örült, hogy összeszedheti a gondolatait, mialatt a férfi kiment a fürdőszobába. Nem hitte volna, hogy létezik ilyen érzéki öröm.

Kinyílt a fürdő ajtaja, és Nikos a derekára tekert törölközővel az ágyhoz lépett. Maggie szája egészen kiszáradt, amikor meglátta. Még mindig érthetetlennek találta, hogyan kívánhatta meg egy ilyen férfi. Nikos azonban megtörte a hangulat varázsát, amikor megszólalt:

– Miért nem mondtad el, hogy szűz vagy?

Észrevette...? Persze hogy észrevette, gondolta Maggie, és felnézett Nikosra, de egy szót sem sikerült kinyögnie. Még nem tudott erről beszélni. Túlságosan összezavarta, ami történt.

– Én... – kezdte, de nem jutott tovább.

– Igen? – kérdezte Nikos, és a hangja türelmetlenségről árulkodott.

Maggie zavartan elkapta róla a tekintetét.

– Felvonnél valamit?

A férfi elmormolt egy szitkot. Miközben lehajolt a nadrágjáért, Maggie kihasználta a lehetőséget, és gyorsan a mellére húzta a takarót.

– Nem akartam, hogy abbahagyd – mondta bátortalanul.

– Jézusom, Maggie! Szólnod kellett volna. Nem szoktam szűzekkel lefeküdni. Nem olyan férfi vagyok, akivel egy nőnek át kell élnie az első alkalmat.

Maggie erről egészen mást gondolt. Elképzelni sem tudta, hogy egy másik férfi ilyen csodás élményben részesíthette volna. Holott Nikos Marchetti tökéletes ellentéte álmai férfiának. Kijózanító volt rádöbbennie, hogy minden meggyőződését sutba vágta, és lefeküdt egy férfival, aki ugyanolyan, mint az apja volt.

– Hoznál nekem egy fürdőköpenyt? – kérdezte mereven.

Nikos harag és vágyakozás között ingadozott. Maggie hihetetlenül csábító volt, ahogy kipirult arccal és kócosan ült az ágyon. A szeme hatalmasnak tűnt, és ő a saját vegyes érzéseit olvasta ki belőle. Mintha nem tudná elhinni, ami éppen történt. Ezzel Nikos is így volt. Rég nem volt része ilyen kielégítő szexben, vagy talán még soha. A kémia tökéletesen működött közöttük.

Zavarodottan felállt, köntöst hozott a fürdőszobából, és odaadta Maggie-nek. Ő ügyetlenül belebújt, görcsösen igyekezve, hogy minél kevesebbet mutasson meg a meztelenségéből. Nikos így is vethetett egy pillantást a mellére, és a teste azonnal válaszolt a látványra.

Maggie megcsomózta a fürdőköpeny övét, és felkelt.

– Hogyhogy még szűz voltál? – kérdezte Nikos a fejét ingatva.

A lány megrántotta a vállát, de nem nézett rá.

– Egyszerűen csak nem találkoztam az igazival – mondta, és elvörösödött. – Ez most... hiba volt.

Nikost meglepte, hogy a lány szavai rosszulestek neki.

– A megbánáshoz már késő van, angyalom. Mind a ketten tudtuk, mi lesz a vége. El kellett volna mondanod, hogy még szűz vagy – ismételte meg dühösen, bár el kellett ismernie, hogy nem tudja, változtatott volna-e ez bármin is.

– Igen, akkor talán észhez tértünk volna. Csalódtam magamban – tette hozzá Maggie elvörösödve –, mert lefeküdtem egy olyan férfival, mint te.

A szavai sértették Nikos büszkeségét. A nők közül, akikkel lefeküdt, egy sem mondta még, hogy megbánta, ami történt. Éppen ellenkezőleg.

– Egy olyan férfival, mint én? – kérdezte, és karba fonta a kezét. – Mit akar ez jelenteni?

– Aki gazdag és befolyásos. Kíválságos.

Maggie tudta, hogy ez nem fair, mert alig ismeri Nikost. Mindig is úgy gondolta, hogy okosabb lesz, mint az édesanyja volt, és nem enged egy gazdag férfi vonzerejének, de tévedett.

– Gazdagnak és kiváltságosnak lenni nem mindig olyan irigylésre méltó, ahogy azt mindenki képzelem. Nem ismered a gazdag szülők gyerekeiről szóló könyveket és filmeket?

Nikos mindezt könnyedén mondta, Maggie azonban a szomorúságot is kihallotta a szavaiból. Egyszeriben lelkifurdalása támadt.

– Sajnálom – mondta gyorsan. – Csak... bejelentés nélkül bukkantál fel a házban, amelyet látatlanban vettél meg.

– Ahhoz semmi közöd – vágott közbe Nikos.

Maggie zavartan hallgatott.

– Hogy őszinte legyek, akkor sem tudtam volna ellenállni neked, ha elmondod. Mindkettőnk meglepte, hogy ilyen erősen vonzódunk egymáshoz – folytatta a férfi. – Én semmit sem bánok. A döntéseiket csak a lúzerek bánják meg. Vállalni kell őket, ha akarunk valamit, Maggie. Nem forgathatod vissza az idő kerekét. Csak előre nézhetsz.

– Előre – ismételte Maggie tűnődve.

A férfi óvatosan magához húzta, és ő nem ellenkezett. Ennyit az erős akaratomról, gondolta megadóan.

– Azt javaslom, hogy egyszerűen csak élvezzük a pillanatot. Vagy azt szeretnéd, ha véget érne a testi szerelemből kapott első leckéd?

Maggie gyomra összeszorult, és megint bizseregni kezdett a bőre. Nagy hiba lenne, ha még egyszer lefeküdne Nikossal? Csak egyszerűen... Egyszerűen csak élvezné, hogy ilyen férfival lehet együtt.

A válasz egyértelmű volt. Egyetértően bólintott, Nikos pedig kibontotta a fürdőköpeny övét. Széthajtotta a köntöst, és elismerően bámulta. Maggie nem bírta tovább, és lerángatta a férfiról a nadrágot.

Nikos lehúzta magával az ágyra. A lány meztelen melle a férfi feszes mellkasának nyomódott.

– Nincs semmi baj, Maggie. Tudom, hogy egyszerűen ellenállhatatlan vagyok – mondta vigyorogva.

Válaszra nem adott lehetőséget, mert Maggie szájára tapasztotta a száját.

Órákkal később, amikor már hajnalodott, Maggie felébredt könnyű álmából. Teljesen kielégültnek érezte magát. Az arca Nikos mellkasán feküdt, és hallotta erős, egyenletes szívverését. Az összetartozás furcsa érzése még mindig megvolt, de tudta, nagyon veszélyes, ha így érez Nikos Marchetti iránt.

Hol lakik vajon? Hogy telnek a mindennapjai? – találgatta, és egyszeriben megdermedt. Lehet, hogy a férfinak van szeretője vagy barátnője?

Nikos, mintha megérezte volna, mire gondol Maggie, felemelte a lány kezét, és csókot nyomott a tenyerébe.

– Minden rendben? – kérdezte álmosan.

Maggie szívverése felgyorsult. Felemelte a fejét, és bólintott. Nikos átfordult vele, hogy alatta feküdjön, karját a feje fölé húzta, és összekulcsolta az ujjait.

– Találkozol mostanában valakivel, mármint nővel? – csúszt ki Maggie száján a kérdés, mielőtt megakadályozhatta volna. – Nem találnám helyesnek, ha mi...

Nem fejezte be a mondatot, de Nikos így is értette, és láthatóan meghökkent.

– Nem, senkim sincs. Sok mindent felróhatnak nekem, de azt nem, hogy hűtlen lennék – mondta, és elgondolkodva összeráncolta a homlokát. – Ez egyszeri alkalom, és reggel vége lesz. A kapcsolatokat és a romantikát nem nekem találták ki – tette hozzá.

Ezzel meg is erősítette Maggie döntését. Nikos Marchetti az utolsó férfi, akivel a jövőjét elképzelné. Mégis vonzódik hozzá. Mit mond ez róla? Ugyanúgy fogékony Nikos férfias szépségére, mint bizonyára bármelyik másik nő. És akárcsak az anyját, őt is elbűvölte egy vonzó, gazdag férfi.

Nikos átható pillantásától ideges lett. Úgy érezte, meg kell védenie magát.

– Ne aggódj, tisztában vagyok veled. Amúgy sem vagy számomra az igazi.

Nikost meglepte, hogy a lány szavai szíven ütötték. Megmozdult Maggie felett, és szétterpesztette a lábát.

– Nem vagyok az? – kérdezte kíváncsian. – Mondd el, milyennek kell lennie a tökéletes férfinak!

Maggie hánykolódni kezdett alatta, ő azonban kicsit meg akarta büntetni, mert féltékenységet ébresztett benne.

– Azt nem tudom – felelte a lány elfúló hangon. – Kedvesnek, tapintatosnak, gondoskodónak, megbízhatónak.

Nikos elhúzta a száját.

– Ez igencsak unalmasan hangzik.

Maggie a mutatóujjával végigsimított a férfi mellkasán.

– Lehet, de éppen ezek a tulajdonságok kellene egy tartós kapcsolathoz.

– Csak hogy értsük egymást: később olyan unalmas lehetsz, amilyen csak lenni akarsz. De ebben a pillanatban még itt vagyok neked.

Nikos újra belemerült Maggie testébe, és máris elfelejtette az aggodalmát, hogy ezzel az éjszakával kilépett a komfortzónájából. A lány minden mozdulatával növelte a gyönyörét, és nemsokára együtt értek fel a csúcsra.

Nikos az ágy mellett állt, és az alvó Maggie-t nézegette. Ilyet máskor soha nem tett. Kissé elfogódottnak érezte magát, és nem akaródzott elmennie. Csakhogy minél előbb el kell tűnnie innen. A helyzet egyáltalán nem tetszett neki. Talán azért, mert Maggie még szűz volt? A találkozásuk rendkívül érzéki volt, csupa meglepetés, de végső soron ő sem más, mint bármelyik nő. A múlt éjszaka csak távoli emlék lesz, és az a futó érzése, hogy Kildare House-ban otthonra talált, amúgy is csak illúzió volt, Maggie pedig ennek a része.

Mindenesetre többé nem történhet meg, erről gondoskodni fog. Kihúzta magát, és elhagyta a szobát. Fontosabb dolgokkal kell foglalkoznia. Sehová sem vezet, ha azon a lányon töpreng, aki neki ajándékozta a szüzességét.

Amikor Maggie felébredt, a nap már besütött a szobába. Először azt sem tudta, hol van, aztán visszatértek az emlékei. Nikos hálósobájában van, és lefeküdt vele.

Lassan felkénykölt, körülnézett, de a férfit sehol sem látta. Teljes csend honolt, ő pedig a takaró alatt feküdt.

Még mindig egészen kábultnak érezte magát a múlt éjszaka izgató érzéseitől, és izomláza volt olyan helyeken is, amelyeken el sem tudta képzelni. Az ágy végében meglátta a fürdőköpenyt. Miután felkelt és belebújt, észrevette, hogy Nikos ruhái már nincsenek a padlón, ahol az éjszaka heverték. A fürdőszoba is üres volt. Lement a földszintre, és még nem ért el a dolgozószobáig, amikor már tudta, hogy egyedül van a házban. A férfi elment. Csak úgy, búcsú nélkül.

Maggie csak most látta meg a borítékot az asztalon, és kapkodva kinyitotta.

Köszönöm ezt az éjszakát. Nagyon élveztem. Sajnálom, hogy bejelentés nélkül bukkantam fel. Többé nem fordul elő. Gondolj mindig erre, és semmit ne bánj meg! Ha szükséged van valamire, bármikor fordulhatsz az embereimhez.

Nikos

Kellett hozzá némi idő, hogy Maggie felfogja, mit jelent valójában a férfi üzenete. Még csak a privát telefonszámát sem hagyta meg neki. „Bármikor fordulhatsz az embereimhez.” Ennél világosabban nem is adhatta volna az értésére, hogy a múlt éjszaka nem fog megisméltódni. De ezt előtte is tudta, szólalt meg Maggie fejében egy halk hang. Igen, tudta. Arra azonban nem gondolt, hogy a szex csodás, spirituális élmény lesz Nikossal. És arra sem, hogy megkedveli a férfit, akinek sikerült áttörnie a falat, amelyet maga köré emelt.

Gondolkodás nélkül besietett a dolgozószobába, bekapcsolta a számítógépet, és beírta Nikos

nevét a keresőprogramba. A gép számtalan találatot jelzett: üzletkötéseket, egy kaszinót, amelyet a férfi éppen megvásárolt Monte-Carlóban, szenzációhajász cikkeket Nikos nagyvilági életéről, találgatásokat róla és a két féltestvéréről, akikkel a *Marchetti Group*ot vezeti.

Maggie tekintetét azonban azoknak a fotóknak a sokasága vonzotta, amelyeken más nőkkel lehetett őt látni. Mind gyönyörűek voltak, egészen mások, mint ő. Ugyanaz a nő soha nem bukkant fel kétszer.

Maggie-t szédülés fogta el, amikor belegondolt, hogy Nikosnak nagyon könnyű volt elcsábítania őt. Vajon az újdonság varázsát találta izgatónak?

Valamelyest vigasztalta a gondolat, hogy a férfi hírhedt nőcsábász. Most pedig már biztosan úton van a magángépével, hogy visszatérjen a fényűző életéhez. Ahhoz az élethez, amely őt nem nyűgözi le és nem is vonzza.

Valójában megkönnyebbülést kellene éreznie, mert olyan férfival vesztette el a szüzességét, aki a szerelem művészeinek mestere. Csak ne lenne az az érzése, hogy Nikos Marchetti után egyetlen férfi sem lesz elég jó neki!

Nikos azt mondta, hogy a tartós kapcsolatokat és a romantikát nem neki találták ki. Jó lesz emlékeznie erre, ha nem akarja, hogy megismétlődjön a múlt. Nikos Marchetti, akárcsak az ő apja, nem akar családot. Ő pedig már rég megfogadta magának, hogy soha nem fog az apjához hasonló férfit választani. Úgyhogy hálás lehet Nikosnak, mert visszarántotta a valóság talajára. Ő az utolsó férfi, aki szóba jöhet társaként és a gyermekei apjaként. A legeslegutolsó.